

dig, og at man billiger, at Staten udgiver de dertil fornødne Penge — sige, at paa Foranledning af den Forsvarskommission, som er nedsat i Sverige, har Overdirektør Widell foretaget nogle interessante Undersøgelser af Forsvarsudgifterne i 5 mindre Stater: Sverige, Norge, Danmark, Holland og Belgien, Undersøgelser, som ere offentliggjorte i et svensk Tidsskrift, hvor jeg forleden Dag tilfældig saa dem, under Overskriften: Dogmet om vore store militære Udgifter — altsaa de svenske militære Udgifter. Der anføres dér, at Udgiften til Landsforsvaret var gennemsnitlig for Aarene 1902—06 pr. Indbygger i Sverige 9,66, i Norge 6,26, i Danmark 5,21, i Holland 7,33 og i Belgien 6,95. Danmark stod altsaa lavest. Nu kunne imidlertid de ekstraordinære Udgifter veksle meget fra Aar til Aar, og de vare netop i de Aar særlig lave i Danmark og særlig høje i Sverige, hvor man befæstede Boden, foretog en Reorganisation af Infanteriet o. s. v. Trække vi dem fra, viser det sig, at de ordinære Udgifter vare pr. Indvaaner i de samme Aar: i Sverige 7,31, i Norge 5,15, i Danmark 4,91, i Belgien 6,66 og i Holland 6,27 Kr., altsaa lavest i Danmark. Middeldomkostningen pr. Officer oversteg i de samme Aar i Sverige den i Holland med 238, i Belgien med 295, i Norge med 402 og i Danmark med 752 Kr. — det var, før vi fik Lønningsforbedringen i 1909, men Danmark staar alligevel lavt. Den samlede Udgift til hele Forsvarsvæsenet var ifølge denne Opgørelse pr. Individ: i Danmark ca. 9, i Sverige ca. 13¹/₂, i Preussen ca. 17 Kr. og i Forhold til Nationalindtægten i Danmark 2³/₄ pCt., i Preussen 6 pCt. og i Sverige 7 pCt.

Disse Tal — foruden mange andre, som tidligere ere fremdragne i Debatten — turde være tilstrækkelige til at vise, hvilken urimelig Tale det er, naar man taler om de „mægtige“ Militærudgifter her i Landet. Selvfølgelig vilde det være i allerhøjeste Grad ønskeligt, om Forsvarsudgifterne trindt omkring kunde reduceres betydeligt, men selv om de egentlige snævrere europæiske Forhold nok kunde muliggøre en saadan Reduktion, vil der i Kolonispørgsmaalene og i Staternes Kamp paa det civile Omraade, Kappelstriden paa Handelens og Industriens Omraade, men, som sagt, navnlig i Kolonispørgsmaalene, være en idelig Kilde til Forviklinger. Endelig kommer sikkert en Gang, og maaske i en Fremtid, som mange af os ville opleve, den gule Races Rejsning og Ekspansion, som vil umuliggøre det for

Staterne i Europa at skride til en Foranstaltning, der nærmer sig Afvæbning.

Jeg kan slutte mig til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i Forundringen over Forsvarsministerens Omordning af Garnisonsforholdene, men jeg kan ikke, som det ærede Medlem, billige den, og jeg maa meget beklage, at den højtærede Forsvarsminister i den Del af Administrationen af Forsvaret faar Tilslutning af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds. Jeg forbavses ligesom det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) i ikke ringe Grad over, at den højtærede Forsvarsminister skyder den uansvarlige Konge frem i en saadan Sag, som er en Regeringshandling, men jeg skal i dette Øjeblik ikke komme dybere ind paa dette Spørgsmaal, idet jeg gaar ud fra som givet, at de to tidligere civile Forsvarsministre, hvis Afgørelser Ministeren har omstødt, og som have Sæde her i Tinget, ville tage Ordet og udtale sig om dette Spørgsmaal.

Sluttelig vil jeg sige til den højtærede Finansminister, at naar han har udtalt ved Finanslovforslagets Fremlæggelse, at der ved den Merindtægt af 10,870,000 Kr., som de i Aar forelagte Skattelove ere beregnede til at skulle give, vil være givet Balance paa Finansaaret 1912—13, regner han igen forkert, ligesom da han forelagde Finanslovforslaget i 1908. Thi i det kommende Finansaar vil kun en Del af Merindtægten flyde ind i Statskassen, og for det Finansaar bliver der altsaa ikke Balance.

Jeg skal saa slutte med, hvad jeg sagde før, at den redebonne Villie til at hjælpe Regeringen med at bringe Balance i Statskassen, som vi i høj Grad trods alt viste i Fjor, er i samme Grad til Stede i Aar.

Dinesen: Jeg skal begynde med at slutte mig til de sidste Bemærkninger, der nu bleve gjorte af det ærede Medlem, der sidst satte sig. Jeg og mine nærmeste Meningsfæller høre ogsaa til dem, der mene, at vi skyldte at være med til efter bedste Eyne at faa bragt Orden i den Tilstand, hvori vort Finansvæsen befinder sig. Jeg skal i øvrigt om Skattelovene og alt, hvad dermed staar i Forbindelse, senere kun gøre en enkelt Bemærkning. Jeg mener, at Drøftelsen af disse Forhold kommer naturligt, naar de Lovforslag, hvorom det drejer sig, foreligge til Behandling her i Tinget.

Der foreligger for os i Aar et meget